

תת"ע 8206/10/12 - מדינת ישראל נגד שמשון אלירן

בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה
תת"ע 8206-10-12 מדינת ישראל נ' שמשון אלירן
06 אוקטובר 2014

בפני כב' השופטת טל אוסטפלד נאוי
המאשימה
נגד
הנאשם
שמשון אלירן

נוכחים:

ב"כ המאשימה - עו"ד גל שרון

ב"כ הנאשם - עו"ד שור

הנאשם - בעצמו

[פרוטוקול הושמט]

גזר דין

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של נהיגה בשכרות, בכך שבדוגמה של אויר נשוף נמצא ריכוז אלכוהול של 400 מק"ג בליטר אוויר שנשף, בניגוד לסעיף 62(3) לפקודת התעבורה [נוסח חדש], תשכ"א-1961, ותקנה 169 ב' לתקנות התעבורה. תשכ"א-1961.

הנאשם כפר במיוחס לו וכב' השופט אלי אנושי, אשר התיק היה קבוע בפניו, החל בשמיעת הראיות.

בדיון מיום 30.3.14, במהלך שמיעת הראיות, ביקש הנאשם לחזור מכפירתו, והצדדים הציגו הסדר טיעון לעניין העונש במסגרתו יעתרו ל- 27 חודשי פסילה, מאסר מותנה מרתיע, 350 שעות של"צ, פסילה על תנאי וקנס. בית המשפט התיר לנאשם לחזור מכפירה, תוך ציון בהחלטה כי אינו כבול להסדר שבין הצדדים וכי קיימת אפשרות שייגזר על הנאשם עונש אחר.

הנאשם הודה בעובדות כתב האישום, הורשע בדין והופנה לשירות המבחן לעריכת תסקיר בעניינו.

בתסקיר שירות המבחן מיום 6.7.14, ציינה קצינת המבחן כי הנאשם בעל 20% נכות עקב תאונה אופנוע, הנאשם עובד

חלקית בחברת קייטרינג, מכיר בתוצאות מעשיו ומבטא נכונות לבצע עבודות של"צ.

קצינת המבחן ציינה כי לא התרשמה מקיומה של בעיית אלכוהול ועונש עבודות השל"צ יהווה עונש חינוכי שיש בו להקטין את הסיכון להישנות ביצוע עבירות באמצעות תרומה לחברה.

בהנחיית סגן הנשיאה, הועבר ביום 8.7.14 התיק לשמיעה בפני.

בדין שהתקיים בפני ביום 14.7.14, חזרה המאשימה על ההסדר והוגש גילון הרשעותיו של הנאשם, לפיו הנאשם מחזיק ברישיון נהיגה משנת 2004 **ולחובתו הרשעה זהה של נהיגת רכב בשכרות.**

בהחלטתי באותו המועד, הופנה הנאשם לקבלת חוות דעתו של הממונה על עבודות השירות וזאת מאחר ומדובר בעבירה שנייה זהה לחובת הנאשם.

בחוות דעתו של הממונה על עבודות השירות מיום 28.8.14, נמצא הנאשם כשיר לריצוי עונש מאסר בדרך של עבודות שירות.

בדין שהתקיים בפני ביום 18.9.14, ביקש הסנגור לכבד את הסדר הטעון תוך שהוא מציין כי הנאשם פסול לנהיגה מיום 30.3.14 כך שבגזר הדין ייגזר על הנאשם עונש פסילה לתקופה של 5 חודשים- היתרה שתוותר ביום מתן גזר הדין.

הסנגור הפנה את בית המשפט לפסיקה לפיה רק במקרים חריגים לא יכובדו הסדרי טעון. הסנגור המשיך וציין כי מדובר הנאשם נורמטיבי שעבר הליך שיקומי במשך שנתיים לאחר שהיה מעורב בתאונה.

דין

ככלל, מטעמי מדיניות משפטית, בתי המשפט נוטים לכבד הסדרי הטעון אשר מציגים בפניהם הצדדים.

יחד עם זאת, נקבע בע"פ "5953/13" מ.י. נ' דוידי אחרון, מיום 6/7/14 נקבע :

" נוסף ונבהיר כי יש לדחות את הביקורת שמעלה אביטל כנגד האופן בו קבע בית המשפט המחוזי את גדרי מתחם העונש ההולם בעניינו וכנגד העובדה שמתחם זה אינו זהה לטווח הענישה עליו הסכימו הצדדים במסגרת הסדר הטעון. כידוע, אין זהות בין השניים ו"בית המשפט אינו כבול לעונש עליו הסכימו הצדדים במסגרת הסדר טעון, ועליו לבחון בהתאם לאמות המידה המקובלות, כאשר אליהן יתווספו, ואף יקבלו מקום מרכזי, השיקולים המתחייבים מקיומו של הסדר טעון" [ראו: ע"פ גוני נ' מדינת ישראל, פסקה 12 (3.2.2014) (להלן: עניין גוני)]. על בית המשפט לקבוע תחילה את מתחם הענישה בהתאם להוראות הדין ולמדיניות הענישה הנוהגת, בשלב הבא, להשוותו לטווח הענישה עליו הסכימו הצדדים, וככל שהטווח מאושר - לקבוע את העונש בהתחשב בהסדר הטעון [ראו: ע"פ 512/13 פלזני נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקאות 19-12 (4.12.2013); עניין גוני, פסקה 12].

הנאשם נהג בהיותו שיכור. עבירה אשר הפכה ל"מכת מדינה" של ממש.

ראו לעניין זה עמדתו החד משמעית של בית המשפט העליון מפיו של כבוד השופט א. שוהם ברע"פ 2829/13 מוריאל נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 29.4.13), שם נקבע:

"לגופו של עניין, מן הראוי לחזור על דברים שנאמרו על-ידי לא אחת, כי נהיגה בשכרות הינה אחת מן הסיבות המרכזיות לגרימתן של תאונות דרכים, דבר המסכן את שלום הציבור ופוגע בביטחונו. אשר על כן, מדיניות הענישה בעבירות אלה, מחייבת את בית-המשפט לנהוג ביד קשה בנהגים שיכורים - תהא רמת האלכוהול בדמם, אשר תהא (ראו, לעניין זה, רע"פ 861/13 פנאדקה נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (6.2.2013); רע"פ 3343/04 נפתלי נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (16.5.2004)). אשר על כן, לא בכדי בחר המחוקק להגביל את שיקול דעתו של בית-המשפט, בקובעו בסעיף 39א לפקודת התעבורה עונש פסילה מינימלי, בגין הרשעה בעבירה של נהיגה בשכרות."

יפים לענייננו ג דבריו של כבוד השופט סלים ג'ובראן ברע"פ 6418/07 עמית כהן נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, החלטה מיום 5.9.07:

"נהיגה במצב של שכרות היא עבירה המסכנת לא רק את הנהג פורע החוק אלא את הנוסעים עימו ואת המכוניות שבקרבתן הוא נוסע. נהג אשר מוכן לנהוג במצב של שכרות צריך לדעת, כי באם ייתפס, צפוי הוא להיענש בחומרה רבה."

וראו לעניין זה גם: רע"פ 2073/09 חיים ברבי נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, החלטה מיום 9.3.08);

וכן נא ראו רע"פ 1422/06 צפניה ארהבייב נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, החלטה מיום 16.5.06).

כאשר נפסק עונש הפסילה המינימלי הקבוע בחוק - הרי שאין ספק כי עונש זה משקף נאמנה את מדיניות הענישה הראויה והמקובלת בעבירות דומות. חריגה מעונש זה יש בה משום חריגה ממתחם הענישה.

נא ראו לעניין זה החלטת כבוד השופט א' שהם מיום 8.9.13 ברע"פ 5911/13 נעמה חסון נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו].

וכן נא ראו רע"פ 4249/13 דורון רחמים נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] החלטה מיום 20.8.13.

חריגה מעונש המינימום שבחוק אפשרית רק במקרים חריגים ורק ב"נסיבות מיוחדות". ראה רע"פ 2829/13 מוריאל נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 29.4.13), שם נפסק:

"הגם שהמחוקק בחר להגביל את שיקול דעתו של בית-המשפט, בקובעו עונש פסילה מינימלי, הרי שהגבלת שיקול הדעת אינה מוחלטת ובהתקיים "נסיבות מיוחדות", מתאפשרת סטייה, לקולא, מעונש המינימום אותו קבע המחוקק, כאמור. עם זאת, וכפי שקבע השופט א' רובינשטיין ברע"פ 6443/12 לידסקי נ' מדינת ישראל, פסקה ו' [פורסם בנבו] (9.9.2012), הרי שאותן "נסיבות מיוחדות" אין משמען ניהולם של חיים נורמטיביים גרידא, דבר המצופה מכל אדם ואדם, אלא שנדרש דבר מה מעבר לכך.

לפיכך, אין בידי לקבל את עמדתה של הערכאה הדיונית, אשר מצאה לסטות מרף הענישה המינימלי, אותו הכתיב המחוקק בסעיף 39א לפקודה, בקובעה, כי המבקשת "מנהלת אורח חיים תקין ונורמטיבי".

קביעה זו סותרת, כאמור, את פסיקתו של בית-משפט זה וחוטאת לכוונתו הברורה של המחוקק, כפי שזו משתקפת מהוראת סעיף 39א לפקודה."

כבוד השופט א' רובינשטיין ברע"פ 6443/12 שאול לידסקי נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] מיום 9.9.12, קבע מהן אותן "נסיבות מיוחדות" המצדיקות סטייה מפסילת המינימום שבחוק:

"נסיבות מיוחדות אין משמען חיים נורמטיביים גרידא, דבר שמצופה מכל אדם, אלא מעבר לכך. כמובן, ככל שהמדובר בעברין שכרות או תעבורה בכלל השב על עבירותיו, ניתן אף, במקרים המתאימים, להוסיף על פסילת המינימום, שהמחוקק ראה כרף ה"רגיל" לענישה; אך מכל מקום בכל האהדה לאדם ללא עבר פלילי ולחייל, האהדה הגדולה יותר היא לציבור באי הכביש, נהגים והולכי רגל, שלא ייפגעו חלילה מנהיגתו של מי שאדי האלכוהול בגופו, ושיקול דעתו עלול להיות פגום, ופסילת המינימום תחול.

אוכל להעלות על הדעת נסיבות מיוחדות, שהמחוקק התיר בהן הקלה במקרה של נהג ותיק ללא הרשעות, שרמת השכרות שנמצאה בו היתה נמוכה וחרגה במעט מרמת האלכוהול המותרת, ובהתקיים צורך הומניטרי דוחק להסעת בן משפחה חולה. הצטברות זו, בלא שאמצה, כמובן - עשויה לגבש "נסיבות מיוחדות".

משמעות הדברים, כל עוד לא שינה המחוקק עמדתו (גם בהינתן הצעת החוק הנזכרת), כי הפחתה בעונש הפסילה תהיה במשורה שבמשורה, שכן בתי המשפט מצווים על ידי המחוקק - הוא ולא אחר - לתת ידם למאבק בשכרות בכבישים, כך שיידע השיכור (ויידעו סובביו) כי עליו

להימנע מנהיגה, ואם לא יימנע, ימנענו בית המשפט... "

במקרה שבפני, לא מצאתי, לאור עמדת הפסיקה כפי שפורטה לעיל, כי מתקיימות "נסיבות מיוחדות" לפיהן יש לציין בגזר הדין עונש פסילה לתקופה קצרה בהרבה מעונש המינימום הקבוע בחוק, תקופה של 5 חודשים ואף פחות מכך.

זאת ועוד, אינני סבורה כי ענישה של צו של"צ במסגרת "מועדון השייט בהרצליה" הולם את הענישה בעבירה של שכרות כאשר מדובר בעבירת שכרות שנייה לחובת הנאשם.

בעפ"ת (מרכז) 28099-12-12 סולטאן סולטאן נ' מדינת ישראל קבעה כב' השופטת הבכירה נגה אהד כי העונש הראוי לנאשם המבצע עבירה של נהיגה בשכרות בפעם השנייה- הינו מאסר בפועל:

"בשורה ארוכה של פסקי דין קבע בית המשפט את החומרה בביצוע עבירת נהיגה בשכרות, ראה רע"פ 2508/11 סמולאנסקי נ' מדינת ישראל; רע"פ 3638/12 וקנין נ' מדינת ישראל; ע"פ 5002/94 ירמיהו נ' מדינת ישראל.

העונש הראוי לנהיגה בשכרות בפעם השנייה הוא מאסר בפועל ומשחוזרת עבירה זו על עצמה פעם אחר פעם, מוכיח המערער לבית המשפט כי כל אימת שהוא נמצא מחוץ לסורגים הוא ישוב ויבצע אותה עבירה וישוב ויהווה סכנה ממשית לחייהם של המשתמשים בדרך.

ביטחון למשתמשים בדרך מושג אך ורק כאשר המערער נמצא מאחורי סורג ובריח".

כך גם בעפ"ת (מרכז) 4518-07-09 ראובן חסן נ' מדינת ישראל:

"אין מקום לחוס על עברייני תעבורה המבצעים עבירה של נהיגה תחת השפעת אלכוהול או בהשפעת סמים. התוצאות הקשות האפשריות כתוצאה מנהיגה זו עשויות לפכוע בכל אחד ואחת מיחיד החברה ללא הבחנה של גיל ומין, אלא בכל אדם באשר הוא אדם בהיותו משתמש בדרך, ואין לך לאדם שאינו משתמש בדרך.... מאסר בפועל הוא העונש הראוי למי שנתפס נוהג בפסילה, והוא העונש הראוי למי שנוהג בשכרות כשהנהיגה בשכרות אינה עבירה ראשונה".

ראה גם ע"פ (חיפה) 673/06 מדינת ישראל נ' בריק מאג'ד:

"אין מנוס במקרה חמור זה מהטלת עונש מאסר בפועל על המשיב. נהיגה בשכרות - לאחר שתיית שני בקבוקים - מצדיקה הטלת עונש זה, והדברים אמורים במשנה תוקף כאשר מדובר במי שכבר הורשע בעבירה דומה, ואף בעבירות תעבורה חמורות נוספות".

סוף דבר

לאחר ששקלתי במלוא כובד הראש את טיעוני הצדדים, שקלתי את מדיניות הענישה, את האינטרס הציבורי להילחם מלחמה של ממש בקטל בדרכים, מאחר ומדובר בעבירת שכרות שנייה לחובת הנאשם, הנני סבורה כי ההסדר עליו הסכימו הצדדים אינו תואם את מדיניות הענישה הראויה וחורג לקולא במידה שאין בית המשפט יכול לתת ידו להסדר.

עמוד 5

זאת ועוד, אף כבוד השופט אלי אנושי, אשר הוצג בפניו ההסדר מלכתחילה, ציין באופן מפורש כי בית המשפט אינו כבול להסדר שבין הצדדים ויכול וייגזר על הנאשם עונש אחר משהוסכם.

על כן, מצאתי לחרוג מההסדר ולגזור על הנאשם עונש מאסר. יחד עם זאת, בשים לב להסדר שהוצג בפני הנאשם מצאתי להורות כי עונש המאסר ירוצה בדרך של עבודות שירות.

לאור כל האמור לעיל, הנני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

1. דנה את הנאשם לעונש מאסר לתקופה של 6 חודשים.

עונש המאסר ירוצה בדרך של עבודות שירות, בהתאם לחוות דעתו של הממונה על עבודות השירות מיום 28.8.14, בהוסטל אקי"ם השחר בהרצליה.

על הנאשם להתייבב לתחילת ריצוי העונש, ביום 21.10.14 בשעה 08:00 ביחידה על עבודות השירות, מפקדת מחוז מרכז, רמלה.

מובהר לנאשם כי היה ולא ישרים מכל סיבה היא את עבודות השירות, ימשיך וירצה את העונש מאחורי סורג ובריח.

2. דנה את הנאשם לעונש מאסר לתקופה של 12 חודשים וזאת על תנאי למשך 3 שנים והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור עבירות של נהיגה בפסילה או נהיגה ללא רישיון נהיגה תקף מעל שנה או נהיגה בשכרות או נהיגה תחת השפעת משקאות משכרים.

3. פוסלת את הנאשם מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 27 חודשים.

הפסילה תחושב מהיום בו הפקיד הנאשם את רישיון הנהיגה בתיק זה.

4. הנני פוסלת את הנאשם מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 10 חודשים

וזאת על תנאי למשך 3 שנים והתנאי הוא שלא יעבור אותה עבירה בה הורשע או עבירות תוספת ראשונה ושנייה.

5. דנה את הנאשם לתשלום קנס בסך של 5,000 ₪.

הקנס ישולם ב- 5 תשלומים שווים ורצופים החל מיום 1.11.14 ובכל 1 לחודש שלאחריו.

6. מוצא בזאת צו עיכוב יציאה מן הארץ כנגד הנאשם.

עמוד 6

באחריות הנאשם לעתור לביטול צו זה בתום ריצוי עונש המאסר.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי מרכז, תוך 45 יום.

ניתנה והודעה היום י"ב תשרי תשע"ה,
06/10/2014 במעמד הנוכחים.
טל אוסטפלד נאוי, שופטת

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

מעכבת את עונש המאסר כך שעל הנאשם להתייצב ביחידה על עבודות השירות ביום 9.11.14

בשעה 8.00.

ניתנה והודעה היום י"ב תשרי תשע"ה, 06/10/2014 במעמד הנוכחים.

טל אוסטפלד נאוי, שופטת

הוקלד על ידי סיגל קדוש